

زنده یاد دکتر بهناز کوچک شوشتری

درگذشت: ۱۴۰۰

عضو هیات علمی دانشکده علوم ریاضی و کامپیوتر

دکتر بهناز کوچک شوشتری در آذر ماه سال ۱۳۴۰ در اهواز دیده به جهان گشود. ایشان از همان دوران کودکی بسیار درس خوان و فعال بود و بارها از طرف مدرسه و روزنامه ها درخواست چاپ تصویر او را به عنوان شاگرد ممتاز داشت.

وی به تدریس بسیار علاقه داشت و از همان دوران دبستان به این کار مشغول بود و در کمک کردن به دوستان و همکلاسی هایش از هیچ کمکی دریغ نمی کرد. خانم کوچک بعد از دریافت مدرک دیپلم، در یک مدرسه ی راهنمایی شروع به تدریس کرد و خودش را موظف می دانست آنچه را که می داند باید به فرزندان ایران زمین آموزش دهد و در این امر بسیار وظیفه شناس و دغدغه مند بود. ایشان در عرصه هنر طراحی نیز دستی توانمند داشت.

تحصیلات دوره ی دبیرستان خود را در رشته ی ریاضی، در دبیرستان نظام وفای اهواز، با معدل بالا به اتمام رساند. زمان دریافت مدرک دیپلم ایشان مصادف با تعطیلی دانشگاه ها بود و بعد از انقلاب فرهنگی، در سال ۱۳۶۴، در رشته ی ریاضی کاربردی دانشگاه علم و صنعت تهران شروع به تحصیل کرد. ایشان از همان روزهای ابتدای ورود به دانشگاه، توانمندی های خود را در زمینه ی رشته ی تحصیلی نشان داد و مشتاقانه کلاس های حل تمرین را برای دانشجویان برگزار می کرد. وی در دوران کارشناسی با معدل بالا فارغ التحصیل شد و

مقطع کارشناسی ارشد را در سال بعد از اتمام دوران کارشناسی شروع کرد و در سال ۱۳۷۳ با ارائه ی پایان نامه با موضوع «تئوری و اجرای عددی روش عناصر متناهی و مسائل سینگیولار» به پایان رساند.

خانم دکتر کوچک در سال ۱۳۷۵ به عنوان مربی در دانشگاه شهید چمران اهواز کار رسمی خود را شروع و در سال ۱۳۹۵، مدرک دکتری خود را با ارائه ی پایان نامه ی «هم زمانی در سیستم های دینامیکی آشوبناک» از همین دانشگاه دریافت کرد و به مرتبه استادیاری دست پیدا یافت.

آخرین مقاله ی ایشان با همراهی دکتر محمدرضا مولایی طاهر آبادی، با عنوان «هم زمانی تعمیم یافته یک سیستم آشوبناک یکپارچه غیرخودگردان» در پنزدهمین سمینار معادلات دیفرانسیل و سیستم های دینامیکی دانشگاه گیلان، ارائه شد.

زننده یاد خانم دکتر کوچک، فردی صبور، پرتلاش، مسئولیت پذیر، وظیفه شناس، جدی در تدریس و عاشق کار خود بود و همیشه دانشجویان خود را فرزندان خود خطاب می کرد و ارزش و اهمیت بسیاری برای آنان قائل بود و تا آخرین لحظه ای که توانست، از عشق خود به تدریس دست نکشید و تمام تلاشش را برای به پایان رساندن مسئولیت خود انجام داد.

متاسفانه ایشان در سال ۱۳۹۳ دچار بیماری شد و طی پروسه ی درمان طولانی مدت، در کنار و همراه همسر و دو فرزند خود، بود اما در آذر ماه سال ۱۴۰۰، پس از سالها تحمل بیماری، دار فانی را وداع گفت.

به گفته ی ایشان، زندگی مانند قطاری در حرکت است و در هر ایستگاه آن، افرادی از آن پیاده می شوند.